

Z klubu „Za Starou Prahu“.

K. D. Mráz

Praha malířů.

(Dokončení.)

Dvakrát maloval Antonín Chittussi (1848—1891) Prahu: jednou pohled na Malou Stranu a Hradčany, podruhé velký obraz ze Strahovské zahrady. O prvním píše K. B. Mádl ve své monografii o Chittussim, že vypadl tvrdě a neohebně. »Umělec byl příliš zaujat plastikou obrazu, obtíže architektonické kresby příliš upjaly jeho pozornost na zjevy plastické a nevolnily s dostatek štětec vystihující barvu i tón. Než pro umělce samého měla malba dvě nevýhody, jimž budoucně hleděl se vyhnouti: pohled a tedy všečen obraz, byl mu předmětně příliš vychozený, příliš běžný, známý a často opakovaný a pak nebyl to obraz celé Prahy, všeho města, veškeré jeho krásy a půvabnosti.« A tak vybral si krajinář pohled ze zahrady v prvním jarním její rozjásání barvou a do toho rámce umínil si vsaditi bohatý prospekt olemovaný vzdušným horizontem. Ale ani tento druhý obraz, jenž všeobecně jest znám (vystaven byl r. 1892 v posmrtné výstavě Ch. a r. 1895 na národopisné), nezdařil se tak, aby mohl býti zařaden do znamenitého počtu krásných prací mistrových. Ani krajinářský part není komponován v oně syté a plnohlasé notě, na jakou jsme zvykli u Chittussiho. Architektura i zde svázala křídla jeho vzletu, její hrany neobrousily se na citovém rozněžnění barev jara a tak obraz postrádá celkově jednotnosti, neboť střed jeho (od budovy chrámu sv. Víta ke klášteru Šedivých sester) svou výraznou a detailní kresbou není v souzvuku s pozadím hebké mlhovitosti a barevnými tóny v popředí obrazu, v zahradě rozkvetlých ovocných stromů.

Pohledy na jiná města česká i Paříž jsou zdařilejší: první český krajinář hlubokého a nesmírného citění, jak je osvědčil ve svých portrétech českých niv a hájů, lásku svoji uměleckou Praze slavně vyjeviti nedovedl. To již žačka jeho, Zdenka Braunerova (* 1862), pracovala a tvoří s větším zdarem. Sice dosud v partiích drobnějších, intimnějších osvědčila svoje umění i svoji oddanost Praze, ale i v těch napsala štětcem a rydlem kus umělecké kroniky staropražské. Počet jejích děl věnovaných motivům našeho města tvoří pěknou část všech českých obrazů moderní doby,

cem zaslána. Zkušeností Clevelandského sdružení o dětském zahradnictví použito bude i ve výchovném odboru zalesňovacího a okrašlovacího spolku pražského. Tu budiž alespoň ještě uvedeno na doklad, v jakých rozměrech Američané dovedou se věnovati věci dobré a užitečné, americké číslo: 237.333 sáčků a hlíz rozdělilo Clevelandské sdružení r. 1904. Kdy docílíme čísla takového v celých Čechách za rok? — Nedávno překvapil nás p. Švare opětně zásilkou semen, abychom viděli i vzorek, v jakých sáčcích s vytištěným stručným návodem k pěstování se semena prodávají.

jež se umělecky obíraly Prahou. Oblíbila si tichá, řekl bych maloměstská zákoutí pražská, uličky stísněné starými domy, všelijak nepravidelně sestavenými, pitoreskních fačad, lomenic a štítů, krčičích se k sobě a opírajících se kamarádsky starými zdmi, jako ve strachu o staré svoje upomínky a před měřidly těch, kteří blíží se, aby z jich rumišť planýrovali velkoměstské třídy, nutíce se mermomocí na stopách malých lidí, chudých usedlíků, čarovati avenue boháčů . . . Bloudí milými těmi kouty a maluje v měkkých, plyných tónech svěžích akvarel Valdštýnskou ulici i plácek, partie z Ghetta, domy na polo rozbořené, zamračené svými zjevy, nesoucími do dvacátého věku tolik krušných reminiscencí středověkých, se hřbitovem zasněženým, Kaprovou ulici, nebo zase jaro pod Petřínem, kdy do šfaynaté zeleně stromů směle zasazuje modře se zelenající patinu věže Mikulášské, nebo zasní se večer nad Prahou; tiskne pohledy do Kočičí staré ulice, na Valdštýnský plácek, pod kamenným mostem, na neveliké listy leptů, olejem maluje břeh Malé Strany a pastelem zavárou uličku nebo kout v tiché zahradě »u Fürstenbergů«. To už nejsou ani věrné kopie architektonických zajímavostí, interes o detaily staveb či půdorysy komplexů budov, ani přesně dle skutečnosti provedené »malované fotografie« k mušeaálním účelům, ale individuálně zachycené a podané transkripcie oně od věků krásné písně Prahy . . . Umělecká samostatnost tvoří tu dílo na daném tematě, sytí se krásou vypěstěnou staletími kultur, aby vydala novou svéráznou a své době odpovídající. Umělec přestává býti vzorným reprodukcím apparatusem, bojícím se změny a sledujícím pouhou repliku originálu. Ze žáků Mařákových, jehož »Vyšehrad« v Národním divadle a »Hradčany« v Museu království Českého tuto uvedeny budtež, jmenuji Ferdinanda Engelmüllera (* 1867), z jehož pražských obrazů zimní motivy vystihují náladu zasněžených střech a stromů (»Zimní večer v Jelením příkopě«, »Zasněžená Praha«, »Zimní jitro nad Prahou«). Ostatně zásluhou Engelmüllerovou může se Praha vykázati hojnou kolekcí pohlednic, jež (jsou-li dobře reprodukovány) jsou sbírkou cennou a významnou. Takové representace před cizinou, jak dnešní doba ji žádá, zasloužila si ovšem Praha dávno. Nechválím šmahem všech pohlednic Engelmüllerových: ale mnohé skutečně dobré omluví leckterou ve spěchu a na rychlo snad odbytou. Otázka jich reprodukcí více padá na váhu a v tom ohledu si jich ovšem mnoho nemůžeme pochvalovati. Než tu lze vždy věc napravit. Z Mařákovců dále Antonín Slavíček (* 1870) namaloval několik partií pražských, na př. »Nábřeží« a »Kus staré uličky z bývalé Prahy«. Mařákovcem byl dále Otakar Lebeda († 1901), jenž namaloval syntonosem obrázek »Hradčan«, formátem nerozměrný, ale směle a bravurně nahozený (dle něho reprodukována rovněž pohlednice).

Probíráme-li se katalogy pražských výstav uměleckých posledních deseti let, shledáme se tu a tam přece s nějakým tím pražským motivem, žel, že velmi zřídka. Vždy jsem se divával současným českým umělcům, jak nepatrně Prahy si všimají a kolem jejích krás chodí jako nevidoucí: teprve boj let posledních trochu interes výtvarníků o ni vzrušil. Že nestěžují si planě, vysvitne

z těchto několika eifer, suchých na pohled, ale výmluvnějších než nejvášnivější filipika. Od roku 1895—1904 vystaveno bylo v Rudolfinu (v Jednotě Krasoumné) okrouhle celkem 1600 obrazů českých malířů a z těch na 40 věnováno bylo motivům pražským; v katalozích ostatních pražských výstav v těch letech (Topičův Salon, Jednota výtvarných umělců, Manes, Umělecká beseda, separátní výstava u Štajgrů) napočítal jsem opět celkem na 88 obrazů partií pražských (mezi nimi 54 akvarely V. Jansy »Z pražských ulic«, jež vystaveny byly v Saloně Topičově r. 1896) malovaných českými umělci, proti nimž jediný Němec Emil Orlik ve své separátní výstavě r. 1902 a pak ve výstavách Jednoty Krasoumné vykazuje na 14 obrazů pražských! Připomínám, že mezi autory oněch obrazů opakuje se stále několik těchže známých jmen, jež reprezentují pak celek. Mimo jmenované již Braunerovu a Engelmüllera uveden budiž na prvním místě Viktor Stretti, pak Václav Jansa, Josef Bárta, Karel Šimůnek a Jaroslav Šetelík. První hold Praze vzdal Stretti svými lepty »Hradčany« a »Kostel sv. Mikuláše« (Rudolfinum 1900), ale netrvalo dlouho a vyrostl v něm distinguovaný interpret jejích barevných básní.

Na preizových střeších malostranských paláců i domů umí zapadající slunce čarovati červené a oranžové ohně, jež s veselou zelení zahrad tak družně harmonují: z pavlánu dívají se milence zaujatí pohledem do té nádhery, sledující prudký let holubů, kteří jako chumáč květů se vznášejí; stromy na pavlánu zarůžověly jarem a z nich na vše strany, do srdcí těch dvou i do všech domů dolů i dál jakoby se nesla stará nějaká Schubertova píseň, tak jednoduchá a milá svou mošusovou atmosférou, kterou voní snad i ty stromky rozkvetlé... To je Strettiho Praha: ne malovaná soucitem nebo z lítosti, že krása její zajde, ne nahozená hněvivou vůlí, ukázati slepým její kouzlo: ale uchvácená láskou malíře, bystrým a jasným okem odvažujícího půvaby a dobře vědoucího, jak bylo by škoda, neukázati na nich svého umění. Citovost přichází sama, v umělcově pochopení leží její fond, který prozařuje jeho práce zvláštním teplem. Odtud i technické jeho podání, jisté, detailně podepřené a správné, v celku svém měkké, pružných, jako rozplývavějších se kontur a barev, jež jedna v druhé se vpíjí.

Něco záдумčivosti bývá v jeho pracích: ta ulice Nerudova nebo nábreží (na Františku), »K večeru« zastřené v šedavou mlhu, mdlé a znuděné, jen s trochu veselejším srpkem měsíce zrcadlícího se v hladině řeky, nebo zasněžené údolí nuselské, kde se tísní komplex činžáků, v jichž spoustě oken bliká jen tu a tam neurčité světlo, všechny nesou v sobě jisté zakřiknutí prudšího, ostřejšího tónu, snad vyplývající z opatrnosti autorovy, nevyslovovati se příliš hlasitě.

Jansa znám jest svými akvarely Staré Prahy, jež zachytily leckterý vzácný kout a zachovaly podoby mnohých zbořených partií, ale mezi nimi nalezneme dosti listů provedených zručně, snad i bravurně technicky, než bez dalších uměleckých aspirací a onoho pročitěného vyvážení barevných i formových krás, jež právě

znamená nám »malování Prahy«. Jansa namaloval vedle toho řadu pohledů z Pražských zákoutí pastelem, guaši i olejem, z nich všech nejmilejším mi jest (v Rudolfině vystavený) »Na Kampě«, v němž dobře sdělena jest nálada večerní, když poslední paprsky šlehnu ještě svým bleskem na oprchalých zdech domů, jichž paty mizejí už v šeru noci. Splet větvoví na náměstíčku vhodně rozptyluje přímý efekt: celek působí koncentrovanou a melodicky vyvrcholenou výslednou notou. Bártovi zdařily se některé lepty na př. »Malá Strana«, »Pohled na Hradčany«, »Partie z Prahy«, dále jmenují perokresbu »Pohled na Prahu«. Olej »Praha« vystavený r. 1903 v Um. Besedě byl příliš hutný v atmosférických partiích a barevně překomponován. Dobrá byla prémie Um. Besedy téhož umělce, lept »Praha«. Šetelík odvážně pustil se do celkového prospektu Pražského ze strahovské zahrady a poměrně dost pěkně jej podal, tenkrát ještě více diletant než umělec. (Vystaven v Um. Besedě r. 1901.) Menší některé práce Šetelíkovy (akvarely: »Žatecká ulice«, »Pětikostelní náměstí«, »Partie z Petřína«, olej »Třída Kinského« na Smíchově) slibně upozorňovaly přátele Staré Prahy na tento mladý talent. Ze Šimůnkových akvarel sluší zmíniti se o »Pohledu na Hradčany«, »Z pražských ulic« a »Sirkové ulici«. Také namaloval serii pohlednic pražských.

Mimo to vystaveny byly ve zmíněných letech pražské obrazy od těchto malířů: Boučka, Bubenička, Fialy, Hausmannové, Hofbauera, Hradeckého, Jelínka, Kleinmondové, Malého, Marolda, Lablerové, Richtera, Schussera, Stibrala, Sýkory, Tomce a Wiesnera; pro úplnost uvádím i ilustrátory (pokud jsem mohl je shledati), kteří na př. pro »Čechy« Ottovy vedle jmenovaných již umělců kreslili pražské partie: jsou to nejvíce Brechler, Janda, Koula, Kořenský, Kutina, Lewý, Liebscherové, Olíva, Pudlač, Roubalík a Štapfer. Z nejmladších, namnoze ještě žáků, kteří velmi horlivě všímají si Prahy, prozatím těžice z její krás pro práce dekorativní, linky, ornamenty ilustrační (na př. mnoho pro »Máj«) známi jsou Benda Blažek, Brunner, Šnajberk a Kysela.

Z pražských Němců na prvním místě stojí ovšem Emil Orlik, jenž mnoho krásných motivů pražských zanechal na památku svých pražských let, a pak Hugo Steiner.

Tak v stručné řadě pokusil jsem se zaznamenati všechny malíře, kteří od počátku století XIX. umělecky přispěli k zachování krás matky měst tohoto království, aspoň v obrazech pro ty, kdož nepoznali jich a nepoznají v plném půvabu a jen tradicí a písmem zvědí, že byly a žily. Pak budou tyto obrazy také trpkými a vznešenými svědky v processu proti těm, kdož vsáhli na ně... Volati do zbraně a vybízeti současných nehodlám a ani vhodným se mi nezdá: hodina dvanáctá Staré Prahy krásné se blíží... nevolá-li srdce umělecké a láska v něm ke všemu vznešenému a znamenitému dědictví domácích kultur, aby všichni s pietou se rozloučili svým dílem s umírající a zachytili třeba i strhané rysy její: jakž já bych toho zmohl a dovedl slabým perem?

Praha, květen 1905.

Četné, mnohdy v obdivuhodně volném slohu vystavené věže propůjčují městu Praze skoro orientálního vzezření a dodávají mu, přiběře-li se starožitná forma a barva ostatních budov a vážný stín, jímž kol do kola se kupící pahorky město zahalují — ráz ponurého romantismu.

Legis — Glückselig 1853.

A. Engel:

Laschův dům »u slona«.

Staroměstské náměstí poslední dobou dožilo se a bohužel dožije ještě v nedaleké budoucnosti tolika dalekosáhlých a osudných změn, že všech, kdo zachovali si ještě trochu lásky k tomuto nejkrásnějšímu a historicky nejslavnějšímu místu Prahy, zmocňuje se pochopitelný strach o další jeho osud a zároveň nejživější účast na každém, byl sebe menším pokusu, jímž by se pokračujícímu zpusťování mohlo čeliti.

Rozbořením Křenova domu, když již před tím celá severní strana náměstí úplně se zmnila, rozumí se, že ne na prospěch věci, zpečetěn byl vlastně osud tohoto prostoru tolik slaveného pro klasickou jeho uzavřenost.

Ústí-li ulice 24 m. široká do náměstí, musí mít přirozeně pokračování na jiné jeho straně. Řeka, jež protéká jezerem, má zajisté odtok při nejmenším léže mohutnosti, jaké byl přítok, ať již se sprostředkuje jedním či několika rameny. Založením assanační třídy nastalo tedy nebezpečí, že budou rozšířeny všechny ulice do náměstí ústící a tím také zničeno to, co bylo dosud pro náměstí typické — jeho uzavřenost.

Dnes zajímá nás nejvíce vyústění Dlouhé třídy na severovýchodní straně náměstí, ježto k němu dojde v době nejbližší. S ním spojen jest zároveň osud t. zv. Laschova domu a spolu dojde na porušení východní strany náměstí dosud nedotčené.

Dům Laschův, jenž co nevidět bude zbořen, je typický pro způsob, jakým u nás dříve sprostředkovalo se vyústění úzké ulice do většího prostoru: dům totiž energicky vybočuje pravoúhlým výstupkem, jenž sprostředkuje spojení s domem sousedním. Ten opět sousedí s palácem Kinských, mohutně posunutým ku předu, který tvoří krásné zákoutí a zároveň dominantu této strany náměstí až k uličce Týnské, nejen svojí výškou, ale i posunutím k oku pozorovatele. Tím docíljuje se kulisovitého předstupování objektu, a zároveň perspektivní illuze dálky se zvětšuje pro toho, kdo jde náměstím od věže radniční směrem k Dlouhé třídě.

Tento směr diagonální je ode dávna hlavní, neboť celé náměstí je v tomto směru jihozápadu k severovýchodu protaženo.

V úplném souhlase s půdorysem je rozluštěna celá skupina těchto domů i na venek. Ovládá ji krásný palác Kinských se svojí mohutnou mansardou; dům sousední rohový do Týnské uličky je už silhouetově nižší, třeba hlavní římsa byla vyšší, než římsa na paláci. Taktéž méně mohutný je dům vedle domu »u slona« s vysokým štítem, jehož hlavní římsa shoduje se výškově s hlavní římsou paláce. Dům Laschův v masse i v římsě klesá značně níže a jen ve dvou mansardových vykřídlech ozývá se ještě motiv sousedního štítu.

Je viděti, že silhouetě celé této strany možno opsati křivku, jejíž vyvrcholení je v ose paláce Kinských. Okolnost tuto nelze považovati za



Jižní strana Staroměstského náměstí.

něco nahodilého, a to proto, že na př. jižní strana náměstí dosud v silhouetě nejzachovalejší je založena na témže principu. Od ulice Železné přibývá domům znenáhla na výšce ve štítech i střeších, dosahuje svého vrcholu na domě sousedícím s nynějším Storchovým, po té výšku domů k ulici Celetné zase klesá. Máme tu tedy raffinované ovládnání celých částí města v celku i detailu, mistrovství, jež marně hledá sobě rovného a jež asi zůstane oněm Pražanům, kteří ještě dovedou chápat krásu, nikdy nesplnitelným přáním, abychom totiž v raffinované kultuře předků, nemůžeme-li již pokračovati, aspoň setrvali.

Avšak to, co se stane, bude ovšem opakem toho, co tu řečeno.

Dům »u slona« bude zbořen, čára stavební nového domu ustoupí do zadu o poslední ústupek dnešního, ústupek druhý zachován bude jen v jakési kopii, za ním pak bude třetí čtyřposchodový činžák. Náměstí se rozevře také zde; uzmíme sádní frontu činžáků v moderním problematickém baroku, z nichž poslední má být bolestnou reminiscencí na krásnou kolkovnu, »prospekt« pak uzavře pustý činžák ve slohu, pro nějž schází pojmenování.

Tážeme se, kdo je vším tímto vinen? Ne ten či onen, ne ta či ona korporace, my všichni, již Prahu obýváme a tak málo milujeme, budeme jednou seděti na lavici obžalovaných před neúprosným soudem budoucnosti.

Ze schůzí domácí rady klubu „Za Starou Prahu“. V souvislosti s předchozí obšírnou debatou o ničení uměleckého příslušenství pražských památek rozhodla schůze dne 8. května ohlásiti české akademii c. F. J. pro vědy, slovesnost a umění, že klub zamýšlí sebrati fotografie pražských portálů a p. a že proto prosí o příspěvi. — Návrh jednatelův, pořádati v červnu několik vycházek do pražských zahrad schválen. — Vzata s potěšením na vědomí zpráva, že při rakouské výstavě v Londýně, projektované pro rok 1906 bude zvláštní oddělení české. V čele pražské akce stojí tou dobou Vývozní spolek pro Č., M. a Sl., jenž vyzval klub „Za St. P.“, aby do porad komitétu výstavního vyslal dva delegáty; přání tomu vyhověno. — Čtení příspěvku c. k. centrální komise pro památky, jenž vyřizuje příspěvi domácí rady strany ničení hradiště Tetina u Berouna, vyslovuje klubu povděk a slibuje, že proti dalšímu ničení hradiště potřebné kroky se zařídí. — Přednáška p. Dra. Lub. Jeřábka ve spolku učitelů konaná: »Jak málo známe a milujeme Prahu« v časopise Krása n. d. uveřej-



Severovýchodní strana Staroměstského náměstí.
(Krajní dům v levo — dům Laschův — právě se boří.)

něná bude obrázky rozmnožena a administraci K. n. d. ve zvláštním otisku jako leták vydána. Dle znění přání dom. r. vysloveného ve schůzi dne 23. května požádána bude firma Depert & Panzer, jež pořídila snímky pro čestný dar klubu našeho J. J. kníže Jirimu z Lobkovic, aby desky těchto zachovala pro dispozice klubu. Čestný dar obsahoval serii velmi zajímavých pohledů staropražských a byl vystaven do 13. června s ostatními adresami v uměl.-prům. museu pražském. Jemná umělecká výzdoba desek vytvořena byla malířem Jos. Wenigem. — Schváleno, aby podniknuty byly další kroky na obranu ulice Karlový a podobně i na zajištění rázu ulice Lužické, jež zahájeným bořením domu čp. 84—III. na levém břehu Čertovky na místě nad jiná osudným byl zasažen. D. r. lituje tím více začaté demolice nedávno dosti nákladně opraveného a pak obcí koupeného domu, že podnikl čtvorou intervencí v čas kroky k jeho zachování a navrhol i způsob, jakým by i při nevyhnutelně nutném umístění kanalizačního sběrače (jemuž dům za oběť padá) na toto prostranství snad dům mohl se udržet. Zachování, pokud by bylo možno, doporučovalo i místodržitelství. Příčinou houževnatého odporu klubu proti zboření domu čp. 84—III. byl závažný význam siluety jeho v panoramatu malostránském a dále i okolnost, že není záruky, že obnažené sousední zdi požární budou upraveny tak, jak místa toho bylo by důstojno, co více pak, že zkušenost z Karlový ulice vzbuzovala pochybnosti, bude-li bourání domu prováděno dosti opatrně, aby nebylo obav o stabilitu celého pořadí domů sousedních. Zbývá d. r. nyní bohužel již jen ucházeti se u rady městské ještě jednou (dotaz po tom stal se již při druhé petici o zachování domu), aby zbořeníště upraveno resp. snad později zastaveno bylo tak, aby vyhovovalo to rázu okolí. — Obč. Beseda v Mostě odpovědí na někdejší dotaz d. r. zaslala klubu fotografii a světlotisk budovy býv. renaissanční radnice v Mostě před nedávnem zbořeně. — Národní rada bude požádána, aby v jejím kulturním a uměleckém odboru směli zasednouti 2 delegáti domácí rady. — Ujednány některé petice dosahu finančního. — Vzato na vědomí, že delegát klubu „Za St. P.“ v zalesňovacím a okrašl. spolku p. red. J. Kučera byl zvolen jeho jednatelem. — K žádosti knihovnickově svoleno, aby zahájena byla výměna našeho časopisu s jinými listy stejného směru, jimiž by knihovna naše mohla býti odborně obohacena. — Schůzi konané dne 30. května sdělen zájem proslulého estetika, essayisty a přítele pražského umění Williama Rittera o časopis klubovní a žádost jeho, aby mu byl zaslán. — Rozhodnuto vzhledem ke skončení porad poroty pro plány na přestavbu radnice staroměstské, zejména po objevení vzácných sgrafitů na domě čp. 4—I. na Malém náměstí, obnoviti žádost k r. m. o zachování nejen tohoto domu, nýbrž celého bloku na Malém nám., v jehož domech, přiléhajících k budovám radnice, buďtež umístěny úřady obecní, které nejsou ve styku se stranami, eventuelní úbytek místa budíž nahrazen rozšířením nové budovy radnice na bloku náměstí

Linhartského. Usneseno podporovati rozhodnutí soupisné komise o žádosti k r. m. na snešení dolních stropů v paláci hr. Straky z Nedabylic (»u 7 čertů«) z 18. stol. a poukázati opět na naše dřívější podání. — Sděleno, že soupisná komise usnesla se co nejdříve podporovati žádost klubu na úpravu horního Nového města. — Jako datum pro valnou hromadu, jíž má býti předložen návrh na změnu stanov, ustanoven 6. červen. — Malířem Bendou předloženy návrhy na trojbar. litografii pro premii členů aspoň 10 kor. roč. příspěvku platících a vyvolena ze skizz partie v ulici Žatecké.

Cyklus vycházek do pražských zahrad a paláců, a to na starý židovský hřbitov, do zahrad Nostické a Fürstenberské, do paláce a zahrady Waldštyňské a do letohrádku Hvězdy bude pořádán ještě v této saisoně. Členové klubu mají k vycházkám vstup volný, jinak celý cyklus čtyř vycházek 1 K 50 h; místo předprodeje vstupenek a dny vycházek bude oznámeno denními listy. První vycházka na starý židovský hřbitov jest již 22. června, a výklad se uvolil známý odborný pracovník prof. dr. G. Weiner. Schůzka účastníků o 3. hod. odpo. před radnicí.
